

DE BUITENSTAANDER

Stephen King

De buitenstaander

the house of books

Eerste druk, mei 2018
Negende druk, maart 2020

Oorspronkelijke titel: *The Outsider*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Scribner, New York 2018

© Stephen King, 2018

© Vertaling uit het Engels: Annemarie Lodewijk, 2018

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2018

Omslagontwerp: © 2020 Home Box Office, Inc. All rights reserved. HBO® is a service mark of Home Box Office, Inc.

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Mark Hesseling, Wageningen

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5993 0

ISBN 978 90 443 5291 7 (e-book)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Rand en Judy Holston

Denken geeft de wereld slechts een schijn van orde voor iedereen
die zo zwak is om zich te laten overtuigen door haar spektakel.

Colin Wilson
Het Land der Blinden

DE ARRESTATIE

12 juli

Het was een anonieme auto, gewoon een of andere onopvallende Amerikaanse personenwagen van een paar jaar oud, maar de zwarte terreinbanden en de drie mannen die erin zaten verraadden wat het eigenlijk was. De twee voorin droegen blauwe uniformen. De man achterin droeg een pak en was een beer van een kerel. Een paar donkere jongens die op de stoep stonden, eentje met één voet op een gehavend oranje skateboard, de ander met een limoengroen skateboard onder zijn arm, zagen de wagen het parkeerterrein van het Estelle Barga Park in draaien en keken elkaar eens aan.

De ene zei: 'De smerissen.'

De ander zei: 'Zeker weten.'

Zonder er verder nog woorden aan vuil te maken, stepten ze weg op hun skateboards. Het was een simpele regel: wanneer de kit zich laat zien, is het tijd om op te stappen. Zwarte levens zijn kostbaar, hadden hun ouders hun geleerd, maar de kit dacht daar niet altijd hetzelfde over. Op het honkbalveld begonnen de toeschouwers te juichen en ritmisch te klappen toen de Flint City Golden Dragons aan slag kwamen.

De jongens keken niet meer achterom.

Verklaring van de heer Jonathan Ritz (8 juli, 21.30 uur, ondervraagd door rechercheur Ralph Anderson)

Rechercheur Anderson: Ik snap dat u van streek bent, meneer Ritz, dat is begrijpelijk, maar ik wil graag exact van u weten wat u eerder vanavond hebt gezien.

Ritz: Ik zal het nooit meer van mijn netvlies krijgen. Nooit. Ik zou nu wel een pil kunnen gebruiken. Valium misschien? Ik heb dat spul nog nooit geslikt, maar nu zou ik er echt wel eentje kunnen gebruiken. Mijn hart bonkt nog steeds in mijn keel. Als jullie mensen van de technische dienst daar kots gaan vinden, en dat zal zeker gebeuren, zeg dan maar dat die van mij is. En ik schaam me er niet eens voor. Iedereen zou van zoiets over zijn nek zijn gegaan.

Rechercheur Anderson: Ik weet zeker dat een dokter u iets kalmerends zal voorschrijven zodra wij hier klaar zijn. Ik denk wel dat we dat kunnen regelen, maar nu moet u even helder blijven. Dat begrijpt u toch wel?

Ritz: Ja, natuurlijk.

Rechercheur Anderson: Vertelt u mij nu maar precies wat u hebt gezien, dan zijn we klaar voor vanavond. Kunt u dat voor mij doen?

Ritz: Goed dan. Vanavond om zes uur ging ik even een rondje lopen met Dave. Dave is onze beagle. Hij eet altijd om vijf uur. Mijn vrouw en ik eten om halfzes. Tegen zessen is Dave dan klaar voor zijn boodschapjes – een kleine en een grote, bedoel ik. Ik laat hem dan uit, terwijl Sandy – mijn vrouw – de vaat doet. Zo zijn de taken eerlijk verdeeld. Een eerlijke taakverdeling is heel erg belangrijk in een huwelijk, vooral wanneer de kinderen de deur uit zijn. Dat vinden wij tenminste. Ik zit te raaskallen, hè?

Rechercheur Anderson: Geen probleem, meneer Ritz. Vertelt u het maar op uw eigen manier.

Ritz: O, noem me alsjeblieft Jon. Meneer Ritz kan ik niet uitstaan. Dan voel ik me net een cracker. Zo noemden de kinderen op school me vroeger altijd: Ritz Cracker.

Rechercheur Anderson: Uh-huh. Dus u ging uw hond uitlaten...

Ritz: Inderdaad. En toen hij opeens een sterke geur rook – de geur van de dood, neem ik aan – moest ik met twee handen zijn riem vasthouden om hem

tegen te houden, terwijl Dave toch maar een klein hondje is. Hij wilde op de geur af. Op de...

Rechercheur Anderson: Wacht, laten we nog even teruggaan. Om zes uur hebt u uw woning aan 249 Mulberry Avenue verlaten...

Ritz: Het kan ook ietsje eerder zijn geweest. Dave en ik zijn de heuvel af gelopen naar Gerald's, die kruidenier op de hoek waar ze al die lekkere hapjes verkopen, daarna Barnum Street in en vervolgens zijn we Figgis Park in gegaan. Dat is dat park dat door de jongelui het Vingerpark wordt genoemd. Ze denken dat volwassenen niet weten waar ze het over hebben, dat we niet luisteren, maar dat doen we wel. Sommigen van ons doen dat echt wel.

Rechercheur Anderson: Was dat uw gebruikelijke avondrondje?

Ritz: O, we veranderen wel eens iets, zodat het niet saai wordt, maar voordat we weer naar huis gaan, komen we eigenlijk altijd wel in het park terecht, omdat daar zoveel te snuffelen valt voor Dave. Er is een parkeerterrein, maar op dat tijdstip is dat bijna altijd verlaten, tenzij er een paar van die middelbare scholieren aan het tennissen zijn. Die waren er vanavond niet, omdat de tennisbanen van gravel zijn en het eerder vandaag heeft geregend. Er stond alleen een wit bestelbusje.

Rechercheur Anderson: Een bedrijfswagen, denkt u?

Ritz: Inderdaad. Geen ramen, alleen een dubbele deur aan de achterkant. Zo'n bestelwagen die door kleine bedrijfjes wordt gebruikt om spullen mee te vervoeren. Misschien was het een Econoline, maar dat durf ik niet met zekerheid te zeggen.

Rechercheur Anderson: Stond er een bedrijfsnaam op? Zoiets als Sams Air Conditioning of Bobs Glashandel? Iets dergelijks?

Ritz: Nee, uh-uh. Helemaal niks. Maar hij was goed smerig, dat kan ik u wel vertellen. Was al een hele tijd niet gewassen. En er zat modder op de banden, waarschijnlijk door de regen. Dave snuffelde aan de banden en daarna liep hij een van die grindpaden tussen de bomen op. Na ongeveer vierhonderd meter begon Dave te blaffen en rende hij de struiken rechts van het pad in. Toen ving hij die geur op. Hij rukte zijn riem bijna uit mijn hand. Ik probeerde hem terug te trekken, maar hij wilde niet. Hij viel op zijn rug en klauwde met zijn poten in de grond en intussen bleef hij maar blaffen. Dus toen haalde ik hem heel dichtbij – ik heb zo'n halsband die je in kunt trekken, die zijn heel handig – en

liep achter hem aan. Nu hij geen pup meer is, gaat hij niet meer achter eekhoorns en zo aan, maar ik dacht dat hij misschien een wasbeer had geroken. Ik wilde hem daar net weghalen, of hij dat nu wilde of niet – honden moeten weten wie de baas is –, maar op dat moment zag ik de eerste paar druppels bloed. Ze zaten aan een berkenblad, voor mij ongeveer op borsthoogte, dus ik denk zo'n anderhalve meter boven de grond. Een eindje verder zag ik op een ander boomblad nog een druppel en nog een paar struiken verder een hele plas. Het was nog rood en nat. Dave snuffelde er even aan, maar wilde toch verder. O ja, voordat ik het vergeet, dat was het moment waarop ik achter me een motor hoorde starten. Het zou me niet zijn opgevallen als het niet zo'n herrie was geweest, alsof er een gat in de uitlaat zat. Een soort gerommel, begrijpt u wat ik bedoel?

Rechercheur Anderson: Uh-huh, ik begrijp het.

Ritz: Ik durf er geen eed op af te leggen dat het dat witte bestelbusje was en ik heb een andere route naar huis genomen, dus ik heb niet gezien of het er nog stond, maar ik wil wedden dat het dat busje was. En weet u wat dat betekent?

Rechercheur Anderson: Vertel mij maar eens wat u denkt dat het betekent.

Ritz: Dat hij misschien wel naar me heeft staan kijken. De moordenaar. Dat hij tussen de bomen naar me heeft staan kijken. De gedachte alleen al bezorgt me koude rillingen. Nu, bedoel ik. Op dat moment had ik eigenlijk alleen aandacht voor het bloed. En voor Dave, die mijn arm bijna uit de kom stond te trekken. Ik moet eerlijk bekennen dat ik hem behoorlijk begon te knijpen. Ik ben niet zo heel groot en ook al doe ik mijn best om in vorm te blijven, ik ben toch al in de zestig. En toen ik een jaar of twintig, dertig was, was ik ook al geen vechtersbaas. Maar ik moest toch gaan kijken. Voor het geval er iemand gewond was.

Rechercheur Anderson: Heel prijzenswaardig. Hoe laat zou u zeggen dat het was toen u het bloedspoor ontdekte?

Ritz: Ik heb niet op mijn horloge gekeken, maar ik denk tien voor halfzeven. Misschien vijf voor half. Ik liet Dave voor me uit lopen, maar hield hem dicht bij me, zodat ik de takken weg kon duwen waar hij met zijn korte pootjes nog net onderdoor kon lopen. Je weet wat ze zeggen van beagles – hoog in de bol, maar laag-bij-de-gronds. Hij liep te blaffen als een idioot. Op een gegeven moment kwamen we bij een open plek tussen de bomen, een soort... ik weet

niet, zo'n soort beschut plekje waar geliefden naartoe gaan om een beetje te gaan zitten flikflooien. In het midden stond een granieten bankje, helemaal bedekt met bloed. Héél veel bloed. Eronder lag nog meer bloed. Het lichaam lag naast het bankje, in het gras. Die arme jongen. Hij lag met zijn gezicht naar mij toe en zijn ogen waren open en zijn hele hals was gewoon weg. Je zag alleen nog een rood gat. Zijn jeans en zijn onderbroek waren op zijn enkels getrokken en er stak iets iets... een dode tak, denk ik... uit zijn... zijn... nou ja, u weet wel.

Rechercheur Anderson: Ik begrijp wat u bedoelt, maar met het oog op deze verklaring moet u het toch zeggen, meneer Ritz.

Ritz: Hij lag op zijn buik en die tak stak uit zijn achterste. Ook bebloed. Die tak. Een deel van de schors was eraf gestroopt en er stond een handafdruk op. Dat heb ik duidelijk gezien. Dave blafte niet meer, maar stond te janken, het arme beest, en ik snap het gewoon niet, wie doet er nu zoiets? Het moet een maniak zijn geweest. U krijgt hem toch wel te pakken, rechercheur Anderson?

Rechercheur Anderson: Reken maar dat we hem te pakken zullen krijgen.

3

Het parkeerterrein bij Estelle Barga was bijna net zo groot als dat bij Kroger's, waar Ralph Anderson en zijn vrouw elke zaterdagmiddag boodschappen deden, en deze namiddag in juli stond het helemaal vol. Op veel van de bumpers zaten Golden Dragons-stickers en op een paar achterruiten stonden uitbundige teksten: WE MAKEN JULIE IN; DRAGONS VERSLAAN BEARS; CAP CITY, WE KOMEN ERAAN; DIT JAAR ZIJN WIJ AAN DE BEURT. Vanaf het veld, waar de verlichting was ontstoken (ook al bleef het nog wel een tijdje licht), klonk gejuich en ritmisch geklap.

Achter het stuur van de anonieme wagen zat Troy Ramage, die al twintig jaar bij de politie zat. Terwijl hij langs de rijen geparkeerde auto's reed, zei hij: 'Wanneer ik hier kom, vraag ik me altijd af wie die Estelle Barga in vredesnaam was.'

Ralph reageerde niet. Al zijn spieren waren gespannen, hij gloeide en zijn hart ging tekeer. Hij had in de loop der jaren heel wat slech-

teriken gearresteerd, maar dit was anders. Dit was uitzonderlijk gruwelijk. En persoonlijk. Dat was het ergste: het was persoonlijk. Hij had eigenlijk niets te zoeken bij deze arrestatie, dat wist hij best, maar na de laatste bezuinigingsronde stonden er nog maar drie fulltime rechercheurs op het dienstrooster van de politie van Flint City. Jack Hoskins was op vakantie. Die was ergens midden in de rimboe aan het vissen, en opgeruimd staat netjes. Betsy Riggins, die eigenlijk met zwangerschapsverlof hoorde te zijn, zou de staatspolitie assisteren bij een ander aspect van wat er vanavond ging gebeuren.

Hij hoopte in godsnaam dat ze niet te hard van stapel liepen. Hij had die bezorgdheid vanmiddag, toen ze voorafgaand aan de arrestatie nog een keer bij elkaar waren gekomen, uitgesproken tegen Bill Samuels, de officier van justitie van Flint County. Samuels was wat aan de jonge kant voor de functie, net vijfendertig, maar hij hoorde bij de goede politieke partij en was zelfverzekerd. Niet op een arrogante manier, dus dat was gunstig, maar hij was beslist heel enthousiast en toegewijd.

‘Er zijn nog wel een paar oneffenheidjes die ik eerst zou willen gladstrijken,’ zei Ralph. ‘We beschikken nog niet over alle achtergrondinformatie. Daar komt nog bij dat hij zeker zal beweren dat hij een alibi heeft. Tenzij hij alles in één keer bekent, kunnen we daar donder op zeggen.’

‘Als hij dat doet,’ had Samuels geantwoord, ‘maken we daar korte metten mee. Dat weet jij ook wel.’

Ralph twijfelde daar geen seconde aan, want hij wist dat ze de juiste man op het oog hadden, maar hij had toch graag nog wat verder willen spitten alvorens hem op te pakken. Hij had de gaten in het alibi van die klootzak willen vinden en ze groter willen maken, groot genoeg om er met een vrachtwagen doorheen te rijden, en hem dan pas in de kraag willen vatten. In de meeste gevallen zou dat de te volgen procedure zijn geweest. Maar niet in dit geval.

‘Drie dingen,’ had Samuels gezegd. ‘Ben je er klaar voor?’

Ralph knikte. Hij moest per slot van rekening met deze man samenwerken.

‘Eén: de mensen in deze stad, vooral de ouders van kleine kinderen, zijn doodsbang en kwaad. Ze willen een snelle arrestatie, zodat ze zich weer veilig kunnen voelen. Twee: aan het bewijs kan niet worden getwijfeld. Ik heb nog nooit zo’n waterdichte zaak gezien. Ben je het met me eens?’

‘Ja.’

‘Oké, dan komen we bij nummer drie. Het allerbelangrijkste.’ Samuels had naar voren geleund. ‘We kunnen niet zeggen dat hij het al eens eerder heeft gedaan – hoewel we daar, als dat toch zo is, ongetwijfeld achter gaan komen zodra we echt gaan spitten – maar dit heeft hij heel zeker wel gedaan. De beer is los. Hij is zijn onschuld verloren. En wanneer dat eenmaal is gebeurd...’

‘Kan hij het nog een keer doen,’ maakte Ralph de zin voor hem af.

‘Precies. Niet het meest waarschijnlijke scenario zo vlak na Peterson, maar niet onmogelijk. In godsnaam zeg, hij heeft voortdurend kinderen om zich heen. Jonge jongens. Als hij daar een van zou vermoorden zouden we niet alleen onze banen verliezen, maar zouden we onszelf dat ook nooit kunnen vergeven.’

Ralph had er nu al moeite mee zichzelf te vergeven voor het feit dat hij het niet eerder had gezien. Dat sloeg nergens op, want je kon tijdens een barbecue in iemands achtertuin ter afsluiting van het Little League-seizoen een man niet aankijken en weten dat hij een gruwelijke daad aan het beramen was – dat hij die streelde en voedde en voor zijn ogen zag groeien – maar dat veranderde niets aan hoe het voelde.

Nu boog Ralph zich tussen de twee agenten op de voorbank in naar voren en wees: ‘Daar zijn parkeerplaatsen voor gehandicapten.’

De man op de bijrijdersplaats, agent Tom Yates, zei: ‘Daar staat een boete van tweehonderd dollar op, baas.’

‘Ik denk dat ze dat voor deze ene keer wel door de vingers zullen zien,’ zei Ralph.

‘Ik maakte maar een grapje.’

Ralph, niet in de stemming voor politiegeintjes, antwoordde niet.

‘Kijk eens aan, speciaal voor hinkepoten,’ zei Ramage. ‘En ik zie twee lege plekken.’

Hij parkeerde op een van de twee vrije parkeerplekken en de drie mannen stapten uit. Ralph zag Yates het riempje over de kolf van zijn Glock losmaken en schudde zijn hoofd. ‘Ben je niet goed bij je hoofd? Er zitten daar zo’n vijftienhonderd toeschouwers bij de wedstrijd.’

‘Wat als hij ervandoor gaat?’

‘Dan ga je erachteraan.’

Ralph leunde tegen de motorkap van de anonieme politiewagen en keek hoe de twee Flint City-politiemannen in de richting van het veld liepen, naar de lichten en de volle tribunes, waar steeds harder en enthousiaster werd geklapt en gejuicht. Petersons moordenaar snel arresteren was een beslissing die hij en Samuels (zij het met tegenzin) samen hadden genomen. Hem bij de wedstrijd arresteren was een besluit van Ralph geweest.

Ramage keek achterom. ‘Ga je niet mee?’

‘Nee. Doe jij het maar. Lees hem zijn rechten luid en verrot duidelijk voor en breng hem dan hier. Tom, wanneer we hier wegrijden ga jij bij hem achterin zitten. Ik zit voorin, bij Troy. Bill Samuels zit op mijn telefoontje te wachten en wacht ons op, op het bureau. We doen dit samen, maar jij verricht de arrestatie.’

‘Maar het is jouw zaak,’ zei Yates. ‘Waarom wil je die klootzak dan niet zelf oppakken?’

Nog steeds met zijn armen over elkaar zei Ralph: ‘Omdat de man die Frankie Peterson met een boomtak heeft verkracht en vervolgens zijn keel heeft opengereten, vier jaar lang de coach van mijn zoontje is geweest, twee jaar bij de allerkleinsten en twee jaar bij de Little League. Hij heeft mijn zoon aangeraakt, hem geleerd hoe hij een honkbalknuppel moest vasthouden en ik sta niet voor mezelf in.’

‘Ik snap het, ik snap het,’ zei Troy Ramage. Hij en Yates liepen naar het veld.

‘En dan nog wat.’

Ze draaiden zich om.

‘Doe hem daar ter plekke handboeien om. Met zijn handen aan de voorkant.’

‘Dat is tegen de voorschriften, baas,’ zei Ramage.

‘Dat weet ik en het kan me niks schelen. Ik wil dat iedereen kan zien dat hij geboeid wordt afgevoerd. Begrepen?’

Toen ze wegliepen pakte Ralph zijn mobiele telefoon van zijn riem. Hij had Betsy Riggins onder een sneltoets. ‘Zijn jullie er klaar voor?’

‘Jazeker. We staan voor zijn huis. Ik en vier agenten.’

‘Huiszoekingsbevel?’

‘Hier in mijn warme handje.’

‘Mooi.’ Hij wilde de verbinding verbreken toen hem opeens nog iets te binnen schoot. ‘Bets, wanneer ben je uitgerekend?’

‘Gisteren,’ zei ze. ‘Dus een beetje opschieten graag.’ Waarop ze zelf de verbinding verbrak.

4

Verklaring van mevrouw Arlene Stanhope (10 juli, 13.00 uur, ondervraagd door rechercheur Ralph Anderson)

Stanhope: Gaat dit lang duren?

Rechercheur Anderson: Nee hoor. U hoeft me alleen te vertellen wat u hebt gezien op de middag van dinsdag 8 juli en dan zijn we klaar.

Stanhope: Goed dan. Ik kwam net uit Gerald’s Fine Groceries. Daar doe ik dinsdags altijd boodschappen. Gerald’s is wel iets duurder, maar sinds ik niet meer zelf rij, kom ik niet meer bij Kroger’s. Een jaar na het overlijden van mijn man heb ik mijn rijbewijs ingeleverd omdat ik mijn reflexen niet meer vertrouw. Ik heb een paar aanrijdingen gehad. Alleen maar blikshade, weet u, maar dat vond ik al erg genoeg. Gerald’s is maar een paar straten van de flat waar ik woon sinds ik het huis heb verkocht, en de dokter zegt dat wandelen goed voor me is. Goed voor mijn hart, moet u weten. Ik kwam net naar buiten, met drie tasjes in mijn karretje – meer dan drie tasjes kan ik me niet meer veroorloven, alles is zo schrikbarend duur, vooral vlees, ik kan me de laatste keer niet herinneren dat ik spek heb gegeten – toen ik die jongen van Peterson zag.

Rechercheur Anderson: Weet u zeker dat het Frank Peterson was die u hebt gezien?

Stanhope: O ja, het was Frank. Arme jongen. Ik vind het zo erg wat er met hem is gebeurd, maar hij is nu in de hemel en hij heeft geen pijn meer. Dat is een troost. Weet u dat er twee jongens Peterson zijn? Allebei met rood haar, van dat lelijke knaloranjerood, maar de oudste van de twee – ik geloof dat hij Oliver heet – is minstens vijf jaar ouder. Hij bezorgde vroeger bij ons de krant. Frank heeft een fiets, zo een met zo'n hoog stuur en zo'n smal, langwerpige zadel...

Rechercheur Anderson: Een bananenzadel, wordt dat ook wel genoemd.

Stanhope: Dat zou ik niet weten, maar ik weet wel dat het fel limoengroen was, een afgrijselijke kleur eigenlijk, en dat er een sticker op zat. Flint City High School, stond erop. Alleen zal hij nu nooit naar de middelbare school gaan, hè? Arme, arme jongen.

Rechercheur Anderson: Mevrouw Stanhope, wilt u misschien even een korte pauze?

Stanhope: Nee, ik wil het graag afmaken. Ik moet naar huis om mijn poes te voeren. Ik geef haar altijd om drie uur haar eten en ze heeft vast honger. Ze zal zich wel afvragen waar ik blijf. Maar als u een tissue voor me hebt? Ik zie er waarschijnlijk niet uit. Dank u.

Rechercheur Anderson: U kon die sticker op het zadel van Frank Peterson zien omdat...?

Stanhope: O, omdat hij niet op het zadel zat. Hij liep ermee over de parkeerplaats van Gerald's. De ketting was gebroken en sleepte over de straat.

Rechercheur Anderson: Weet u nog wat hij aanhad?

Stanhope: Een T-shirt met de een of andere rock-'n-rollband erop. Ik weet niets van zulke muziek, dus ik kan u niet vertellen welke band het was. Als dat belangrijk is, spijt me dat. En hij droeg een petje van de Rangers. Hij had het achter op zijn hoofd geschoven, zodat ik al dat rode haar kon zien. Wist u dat die vuurtorens meestal al heel jong kaal worden? Maar daar zal hij zich nooit zorgen om hoeven maken. O, wat ontzettend verdrietig is dit toch. Maar goed, aan de andere kant van het parkeerterrein stond dus een vuil wit busje en daar stapte een man uit die naar Frank toe liep. Hij was...

Rechercheur Anderson: Daar hebben we het straks nog over, maar eerst wil ik graag iets meer weten over dat busje. Was het er zo eentje zonder ramen?

Stanhope: Ja.

Rechercheur Anderson: En er stond niets op? Geen bedrijfsnaam of iets dergelijks?

Stanhope: Voor zover ik het heb kunnen zien niet.

Rechercheur Anderson: Oké, laten we het dan eens hebben over de man die u hebt gezien. Herkende u hem, mevrouw Stanhope?

Stanhope: O, natuurlijk. Het was Terry Maitland. Iedereen aan de West Side kent Coach T. Zo noemen ze hem zelfs op de middelbare school. Daar geeft hij Engels, moet u weten. Mijn man gaf daar voor zijn pensionering ook les. Ze noemen hem Coach T omdat hij de Little League coacht en daarnaast ook de City League-honkbalploeg, en in het najaar coacht hij kleine jongetjes die American football willen spelen. Die competitie heeft ook een naam, maar die weet ik niet meer.

Rechercheur Anderson: Nog even terug naar wat u die dinsdagmiddag hebt gezien...

Stanhope: Er valt niet veel meer te vertellen. Frank praatte even met Coach T en wees naar zijn gebroken fietsketting. Coach T knikte en opende de achterkant van het witte bestelbusje, dat niet van hem geweest kan zijn...

Rechercheur Anderson: Waarom zegt u dat, mevrouw Stanhope?

Stanhope: Omdat er een oranje kentekenplaat op zat. Ik weet niet van welke staat, want mijn ogen zijn niet meer wat ze geweest zijn, maar ik weet wel dat onze Oklahoma-kentekens blauw met wit zijn. Maar goed, ik kon ook niet zien wat er achter in de wagen lag, behalve dan een langwerpige, groene ding dat op een gereedschapskist leek. Was het een gereedschapskist, rechercheur?

Rechercheur Anderson: En wat gebeurde er toen?

Stanhope: Nou, toen zette Coach T Franks fiets achterin en deed de deuren dicht. Hij klopte Frank op zijn rug. Toen liep hij naar de bestuurderskant van de wagen en Frank liep naar de andere kant. Ze stapten allebei in en de wagen reed weg, Mulberry Avenue op. Ik dacht dat Coach T de jongen naar huis zou brengen. Natuurlijk dacht ik dat. Wat had ik anders moeten denken? Terry Maitland woont al bijna twintig jaar aan de West Side. Hij heeft een leuk gezin, een vrouw en twee dochters... Mag ik misschien nog een tissue? Dank u. Zijn we bijna klaar?

Rechercheur Anderson: Ja, en u hebt ons goed geholpen. Ik meen dat u, voordat ik de opname startte, zei dat dit om een uur of drie was?

Stanhope: Op de kop af drie uur. Toen ik naar buiten kwam met mijn karretje hoorde ik net de klok van het stadhuis drie uur slaan.

Rechercheur Anderson: En de jongen die u zag, de jongen met het rode haar, was Frank Peterson.

Stanhope: Ja. De Petersons wonen bij mij pal om de hoek. Ollie bezorgde vroeger mijn krant. Ik zie die jongens zo vaak.

Rechercheur Anderson: En de man die de fiets achter in het witte busje zette en met Frank Peterson wegreed, dat was Terence Maitland, ook wel bekend als Coach Terry of Coach T.

Stanhope: Ja.

Rechercheur Anderson: Dat weet u zeker.

Stanhope: O, ja.

Rechercheur Anderson: Dank u wel, mevrouw Stanhope.

Stanhope: Wie had kunnen denken dat Terry zoiets zou doen? Denkt u dat het er meer zijn geweest?

Rechercheur Anderson: Daar komen we wellicht in de loop van ons onderzoek achter.

5

Aangezien alle wedstrijden van het City League-toernooi op het Estelle Barga Field – het beste honkbalveld in de county en het enige met verlichting, voor avondwedstrijden – werden gespeeld, werd het voordeel voor het thuis spelende team bepaald door te tossen. Terry Maitland koos munt, net als altijd – het was een bijgeloof dat hij had overgenomen van zijn eigen City League-coach – en het werd munt. ‘Het maakt mij niet uit waar we spelen, als we maar geluk hebben,’ zei hij altijd tegen zijn jongens.

En dat had hij vanavond hard nodig. Het was aan het eind van de negende inning en de Bears stonden in deze halve finale voor met één enkele run. De Golden Dragons waren aan hun laatste uit, maar met alle honken bezet. Een homerun, een verkeerde pitch, een foutje of een infield single zou een gelijkspel opleveren, een goed ge-

plaatste slag betekende de winst. De toeschouwers klapten, stampen op de metalen tribunes en juichten toen de kleine Trevor Michaels in het slagperk voor linkshandigen ging staan. Zijn slaghelm was het kleinste maatje dat ze hadden, maar zakte toch nog voor zijn ogen en hij moest hem steeds omhoogduwen. Hij zwaaide zijn knuppel zenuwachtig heen en weer.

Terry had overwogen iemand anders voor hem te laten slaan, maar zijn geringe lengte, net één meter vijftig, leverde hem veel vrije lopen op. En hoewel hij geen homeruns sloeg, lukte het hem toch wel eens om een bal te raken. Niet vaak, maar wel eens. Als Terry iemand anders voor hem zou laten slaan, zou de arme knul het hele volgende schooljaar met die vernedering moeten leven. Maar als hij er daarentegen in slaagde een single te slaan, zou daar de rest van zijn leven tijdens het bier drinken en buurtbarbecues over nagepraat worden. Terry wist er alles van. Hij had het zelf meegemaakt, ooit, in een ver verleden, nog voordat het spel met aluminium knuppels werd gespeeld.

De werper van de Bears – een specialist in het werpen van keiharde, snelle ballen – wierp er eentje recht op het midden van de plaat. Trevor zag hem met een blik van ontzetting langs suizen. De scheidsrechter riep één slag. De menigte kreunde.

Gavin Frick, Terry's assistent-trainer, liep heen en weer voor de jongens op de bank, met het scoreboek opgerold in zijn hand (hoe vaak had Terry hem al gevraagd dat niet te doen?) en zijn XXL Golden Dragons-t-shirt strak om zijn buik, die minstens maatje XXXL was. 'Ik hoop dat het geen vergissing was om Trevor zelf te laten slaan, Ter,' zei hij. Het zweet droop langs zijn wangen. 'Hij doet het in zijn broek van angst en volgens mij zou hij zelfs met een tennisracket een snelle bal van die knul niet kunnen raken.'

'Eens zien wat er gebeurt,' zei Terry. 'Ik heb hier een goed gevoel over.' Wat eigenlijk helemaal niet zo was.

De werper van de Bears wierp opnieuw een snelle bal, maar deze landde vlak voor de thuisplaat in het zand. De menigte sprong op toen Baibir Patel, die voor de Dragons op het derde honk stond

en het gelijkmakende punt kon scoren, een paar stappen naar voren zette. Kreunend zakte het publiek weer terug toen de bal in de handschoen van de vanger stuitte. De vanger van de Bears keerde zich om naar het derde honk en Terry zag, dwars door het masker heen, de uitdrukking op zijn gezicht: *Probeer het eens, vriend*. Baibir probeerde het niet.

De volgende worp was wijd, maar Trevor haalde er niettemin naar uit.

‘Gooi hem uit, Fritz!’ schreeuwde iemand keihard van hoog op de tribunes, vrijwel zeker de vader van de werper, gezien de manier waarop de jongen meteen omhoogkeek. ‘Gooi hem uuuuuit!’

Trevor sloeg niet op de volgende bal, die heel dichtbij kwam – te dichtbij om op te kunnen slaan, in feite, maar de scheids vond het toch een slag en nu was het dus aan de Bears om te kreunen. Iemand stelde voor dat de scheids een betere bril nodig had. Een andere fan riep iets over een blindengeleidehond.

Twee slag en twee wijd, en Terry had sterk het gevoel dat het hele seizoen van de Dragons afhing van de volgende pitch. Of ze zouden het gaan opnemen tegen de Panthers voor het City Championship en naar een hogere divisie promoveren – wedstrijden die op tv werden uitgezonden – óf ze gingen straks naar huis en zouden elkaar nog één keer zien, op de barbecue in de achtertuin van de Maitlands, een traditie waarmee het honkbalseizoen altijd werd afgesloten.

Hij keek om naar Marcy en de meisjes, die zaten waar ze altijd zaten, in tuinstoelen achter het beschermende scherm achter het thuishonk. Zijn dochters flankeerden zijn vrouw als een paar mooie boekensteunen. Ze zaten alle drie voor hem te duimen. Terry gaf ze lachend een knipoog en stak twee duimen in de lucht, ook al voelde het nog steeds niet goed. Het was niet alleen de wedstrijd. Hij voelde zich al een tijdje niet helemaal zoals het hoorde.

Marcy's lach veranderde in een verbaasde frons. Ze keek naar links en wees met haar duim die kant op. Toen Terry opzijkte, zag hij twee politiemannen met gelijke tred langs de derde honklijn aan komen lopen, langs Barry Houlihan, die daar stond te coachen.

‘Tijd, tijd!’ brulde de scheidsrechter, precies op het moment dat de werper van de Bears aanstalten maakte om te werpen. Trevor Michaels stapte uit het slagperk en Terry zag zijn opgeluchte blik. De toeschouwers waren bij het zien van de twee agenten stil geworden. Een van de agenten reikte achter zijn rug. De andere hield zijn hand op de kolf van zijn dienstwapen.

‘Van het veld!’ riep de scheids. ‘Van het veld!’

Troy Ramage en Tom Yates negeerden hem. Ze liepen de dug-out van de Dragons in – een geïmproviseerd ding met een lange spelersbank, drie manden met uitrusting en een emmer vuile oefenballen – regelrecht naar waar Terry stond. Ramage haalde een paar handboeien achter zijn rug vandaan. De menigte zag ze en er ging een geroezemoes op dat voor twee derde uit verwarring en voor een derde uit opwinding bestond. ‘Ooeeee.’

‘Hé, mannen!’ zei Gavin, die aan kwam rennen en bijna over Richie Gallants op de grond gegooid handschoen struikelde. ‘De wedstrijd is nog niet afgelopen!’

Yates schudde zijn hoofd en duwde hem terug. Op de tribunes was het doodstil geworden. De Bears hadden hun gespannen verdedigende houding laten varen en stonden met bungelende handschoenen te kijken. De catcher draafde naar zijn pitcher en samen bleven ze halverwege de heuvel en het thuishonk staan kijken.

Terry kende de agent met de handboeien een beetje; hij en zijn broer kwamen in het najaar wel eens naar de Pop Warner-footballwedstrijden kijken. ‘Troy? Wat is er aan de hand? Wat moet dit voorstellen?’

Ramage zag niets anders op het gezicht van de man dan oprechte verbijstering, maar hij zat al sinds de jaren negentig bij de politie en wist dat de echte slechteriken die ‘Wie, ik?’- blik tot in de finesses beheersten. En veel slechter dan deze vent kwam je ze niet vaak tegen. Geheel volgens Andersons instructies (en zelf vond hij het helemaal niet erg), verhief hij zijn stem zodat het hele publiek, dat volgens de krant van de volgende dag uit 1588 personen bestond, hem kon verstaan.

‘Terence Maitland, ik arresteer je voor de moord op Frank Peterson.’
Weer een ‘Ooeee’ vanaf de tribunes, luider deze keer, het geluid van een opstekende wind.

Terry keek Ramage fronsend aan. Hij begreep de woorden, het waren simpele woorden die samen een simpele verklarende zin vormden, hij wist wie Frankie Peterson was en wat er met hem was gebeurd, maar de betekenis van de woorden ontging hem. Het enige wat hij uit kon brengen was: ‘Wat? Neem je me nou in de maling?’ En dat was het moment waarop de sportfotograaf van de *Flint City Call* een foto van hem nam, de foto die de volgende dag op de voorpagina zou staan. Zijn mond stond open, zijn ogen waren wijd opengesperd, zijn haar piekte onder de rand van zijn Golden Dragons-petje vandaan. Op die foto zag hij er zowel krachteloos als schuldig uit.

‘Wát zei je?’

‘Geef me je handen, alsjeblieft.’

Terry keek naar Marcy en zijn dochters, die nog in hun stoelen achter het kippengaas zaten en hem met identieke uitdrukkingen van versteende verbazing aanstaarden. Het afgrijzen zou later komen. Baibir Patel verliet het derde honk en begon naar de dug-out te lopen. Toen hij zijn slaghelm afzette, kon je zijn bezwete zwarte haar zien en Terry zag dat de jongen begon te huilen.

‘Terug naar je honk,’ riep Gavin naar hem. ‘De wedstrijd is nog niet afgelopen.’

Maar Baibir bleef, in fout gebied, huilend naar Terry staan kijken. Terry staarde terug, ervan overtuigd (er bijna van overtuigd) dat hij dit alles droomde, maar toen greep Tom Yates hem vast en gaf zo’n harde ruk aan zijn armen dat Terry een paar wankele stappen naar voren zette. Ramage klikte de handboeien om zijn polsen. Echte, niet van die plastic tie-wraps, maar groot en zwaar, glimmend in de late middagzon.

Met dezelfde zware stem riep Ramage: ‘U hebt het recht om te zwijgen en geen antwoord te geven op vragen, maar indien u geen gebruik wenst te maken van dit recht, kan alles wat u zegt tegen u worden gebruikt in een rechtszaak. U hebt, nu of op een later tijdstip,

recht op een advocaat tijdens het verhoor. Begrijpt u deze rechten?’

‘Troy?’ Terry kon zijn eigen stem amper horen. Het voelde alsof hij een klap in zijn maag had gekregen en alle lucht uit zijn longen was geslagen. ‘Wat is dit in godsnaam?’

Ramage ging er niet op in. ‘Begrijpt u deze rechten?’

Marcy kwam naar het kippengaas, haakte haar vingers erdoorheen en schudde eraan. Achter haar zaten Sarah en Grace te huilen. Grace zat op haar knieën naast Sarahs stoel; haar eigen stoel was omgevallen en lag in het zand. ‘Wat doen jullie?’ riep Marcy. ‘Waar zijn jullie in godsnaam mee bezig? En waarom doen jullie het h er?’

‘Begrijpt u deze rechten?’

Wat Terry begreep was dat hij handboeien omhad en dat hem zijn rechten werden medegedeeld voor het oog van vijftienhonderd starende mensen, onder wie zijn vrouw en twee dochtertjes. Dit was geen droom, en dit was ook niet zomaar een arrestatie. Hij werd hier, om redenen die hij niet kon bedenken, in het openbaar aan de schandpaal genageld. Hij kon zich er maar het beste zo snel mogelijk bij neerleggen en de situatie rechtzetten. Hoewel hij, ondanks zijn shock en verbijstering, wel begreep dat zijn leven een hele tijd niet meer normaal zou zijn.

‘Ik begrijp het,’ zei hij, en toen: ‘Coach Frick, achteruit.’

Gavin, die met gebalde vuisten en een vuurrode kleur op zijn bolle gezicht op de agenten wilde aflopen, liet zijn armen zakken en deed een stap naar achteren. Hij keek door het kippengaas naar Marcy, haalde zijn enorme schouders op en spreidde zijn vlezige handen.

Met dezelfde donderende stem, als een stadsomroeper die het laatste nieuws uitbrult op een dorpsplein in New England, ging Troy Ramage verder. Ralph Anderson kon hem horen op de plek waar hij tegen de anonieme patrouillewagen geleund stond. Troy deed zijn best. Het was niet netjes en Ralph vermoedde dat hij er een reprimande voor zou krijgen, maar niet van Frankie Petersons ouders. Nee, niet van hen.

‘Als u zich geen advocaat kunt permitteren, zult u er, indien gewenst, voor elk verhoor een toegewezen krijgen. Begrijpt u dat?’

‘Ja,’ zei Terry. ‘En er is nog iets wat ik begrijp.’ Hij wendde zich tot de menigte. ‘Ik heb geen idee waarom ik word gearresteerd! Gavin Frick zal de wedstrijd als coach afmaken!’ En toen, alsof het hem op eens te binnen schoot: ‘Baibir, terug naar het derde honk en vergeet niet door fout gebied te rennen.’

Hier en daar werd wat geapplaudiseerd, maar alleen hier en daar. De schreeuwlelijk die waarschijnlijk de vader van de Bears-pitcher was riep: ‘Wat zei je dat hij heeft gedaan?’ En de menigte beantwoordde zijn vraag met de twee woorden die zich al gauw over de hele West Side en de rest van de stad zouden verspreiden: de naam van Frank Peterson.

Yates greep Terry bij zijn arm en begon hem in de richting van de snackbar en het parkeerterrein daarachter te duwen. ‘Je kunt de massa later nog wel eens toespreken, Maitland. Nu ga je naar de gevangenis. En zal ik je eens wat vertellen? In deze staat hebben we de dodelijke injectie en die gebruiken we nog ook. Maar jij bent immers leraar, dus dat wist je waarschijnlijk al.’

Ze waren nog geen twintig passen van de dug-out verwijderd voordat Marcy Maitland hen inhaalde en Tom Yates bij zijn arm greep. ‘Waar denk je in vredesnaam mee bezig te zijn?’

Yates schudde haar af en toen ze de arm van haar man probeerde te pakken, duwde Troy Ramage haar voorzichtig maar resoluut weg. Even bleef ze als versuft staan, maar toen zag ze Ralph Anderson op het arrestatieteam aflopen. Ze kende hem van de Little League, waarin Derek Anderson voor Terry’s team, de Gerald’s Fine Grocery Lions, had gespeeld. Toen had hij een uniform gedragen; Terry had hem nog een felicitatiemailtje gestuurd toen hij tot rechercheur was gepromoveerd. Nu rende ze naar hem toe, over het gras in haar oude tennisschoenen, die ze altijd aantrok naar Terry’s wedstrijden, omdat ze volgens haar geluk brachten.

‘Ralph!’ riep ze. ‘Wat gebeurt er? Dit is een vergissing!’

‘Ik ben bang van niet,’ zei Ralph.

Dit vond hij het vervelende gedeelte, omdat hij Marcy graag mocht. Aan de andere kant had hij Terry ook altijd gemogen – de

man had Dereks leven waarschijnlijk een beetje veranderd, door de jongen en heel klein beetje zelfvertrouwen te geven, maar wanneer je elf jaar was, was een klein beetje zelfvertrouwen al heel wat. En dan was er nog iets. Misschien had Marcy wel geweten wat haar man voor iemand was, ook al stond ze zichzelf niet toe het bewust tot zich door te laten dringen. De Maitlands waren al heel lang getrouwd en gruwelijkheden als de moord op de kleine Peterson kwamen niet zomaar uit de lucht vallen. Daar ging een hele opbouw aan vooraf.

‘Ga naar huis, Marcy. Nu meteen. Misschien kun je de meisjes bij een kennis laten, want de politie wacht je daar op.’

Ze keek hem alleen maar niet-begrijpend aan.

Achter hen klonk het geluid van een aluminium knuppel die de bal goed raakte, maar er werd niet hard gejuicht; de toeschouwers verkeerden nog steeds in shock en waren meer geïnteresseerd in wat ze zojuist hadden gezien dan in de wedstrijd die werd gespeeld. Wat eigenlijk wel jammer was. Trevor Michaels had de bal zojuist harder geraakt dan hij ooit eerder had gedaan, zelfs harder dan wanneer Coach T hem tijdens de training flutballetjes toegooide. Jammer genoeg sloeg hij de bal recht in de handen van de korte stop, die niet eens hoefde te springen om hem te vangen.

Einde wedstrijd.

6

Verklaring van June Morris (10 juli, 17.45 uur, ondervraagd door rechercheur Ralph Anderson, in aanwezigheid van mevrouw Francine Morris)

Rechercheur Anderson: Bedankt dat u uw dochter naar het bureau hebt gebracht, mevrouw Morris. Smaakt je limonade, June?

June Morris: Lekker. Heb ik iets verkeers gedaan?

Rechercheur Anderson: Helemaal niet. Ik wil je alleen een paar vragen stellen over wat je twee middagen geleden hebt gezien.

June Morris: Toen ik Coach Terry zag?

Rechercheur Anderson: Precies, toen je Coach Terry zag.

Francine Morris: Nu ze negen jaar is, mag ze van ons alleen naar haar vriendinnetje Helen, die even verderop in de straat woont. Zolang het licht is. Wij zijn niet van die helikopterouders. Maar van nu af aan mag het niet meer, dat kan ik u wel verzekeren.

Rechercheur Anderson: Je hebt hem na het avondeten gezien, hè, June? Klopt dat?

June Morris: Ja. We aten gehaktbrood. Gisteravond aten we vis. Ik lust geen vis, maar ja, niks aan te doen.

Francine Morris: Ze hoeft niet eens de straat over te steken of zo. Wij dachten dat het wel kon, omdat we in zo'n goede buurt wonen. Dat dacht ik althans.

Rechercheur Anderson: Het valt niet mee om te bepalen wanneer we ze verantwoordelijkheid kunnen geven. Maar goed, June – je liep door de straat en toen kwam je vlak langs de parkeerplaats van het Figgis Park, hè? Klopt dat?

June Morris: Ik en Helen...

Francine Morris: Helen en ik...

June Morris: Helen en ik gingen onze kaart van Zuid-Amerika afmaken. Dat is voor ons dagkampproject. We gebruiken verschillende kleuren voor de verschillende landen en we hadden hem bijna af, maar toen waren we Paraguay vergeten, dus toen moesten we weer van voor af aan beginnen. Ook niks aan te doen. Daarna zouden we Angry Birds en Corgi Hop gaan spelen op Helens iPad, totdat mijn papa me zou komen ophalen, omdat het dan al een beetje donker zou zijn.

Rechercheur Anderson: En dat was hoe laat, moeder?

Francine Morris: Het lokale nieuws stond aan toen Junie wegging. Norm zat ernaar te kijken terwijl ik de afwas deed. Dus tussen zes en halfzeven. Waarschijnlijk kwart over, want volgens mij was het weerbericht bezig.

Rechercheur Anderson: Vertel eens wat je zag toen je langs het parkeerterrein liep, June.

June Morris: Dat heb ik toch al gezegd? Coach Terry. Hij woont een eind verderop in de straat en toen onze hond een keer was weggelopen, bracht Coach T hem weer thuis. Ik speel wel eens met Gracie Maitland, maar niet zo heel vaak. Zij is een jaar ouder en vindt jongens leuk. Hij zat helemaal onder het bloed. Dat kwam door zijn neus.

Rechercheur Anderson: Uh-huh. Wat deed hij toen je hem zag?

June Morris: Hij kwam tussen de bomen vandaan. Toen hij mij zag kijken, zwaaide hij. Ik zwaaide terug en zei: 'Hé, Coach Terry, wat is er gebeurd?' en hij zei dat hij een tak in zijn gezicht had gekregen. Hij zei: 'Niet schrikken, het is maar een bloedneus, die heb ik zo vaak.' En ik zei: 'Ik ben niet geschrokken, maar dat shirt kunt u niet meer aan, want bloedvlekken gaan er niet uit, dat zegt mijn moeder altijd.' Hij lachte en zei: 'Dan is het maar goed dat ik heel veel shirts heb.' Maar het zat ook op zijn broek. En aan zijn handen.

Francine Morris: Zo dichtbij stond ze. Daar moet ik steeds aan denken.

June Morris: Waarom? Omdat hij een bloedneus had? Rolf Jacobs kreeg vorig jaar ook een bloedneus toen hij was gevallen op de speelplaats en daar ben ik toen ook niet van geschrokken. Ik wilde hem mijn zakdoek geven, maar voordat ik dat kon doen had mevrouw Grisha hem al meegenomen naar de schoolzuster.

Rechercheur Anderson: Hoe dichtbij stond je?

June Morris: Pfff, dat weet ik niet. Hij stond op de parkeerplaats en ik op de stoep. Hoe ver is dat?

Rechercheur Anderson: Dat weet ik ook niet, maar daar kom ik nog wel achter. Is die limonade lekker?

June Morris: Dat had u al gevraagd.

Rechercheur Anderson: O, dat is waar ook, je hebt gelijk.

June Morris: Oude mensen zijn vergeetachtig. Dat zegt mijn opa.

Francine Morris: Dat is heel onbeleefd, Junie.

Rechercheur Anderson: Geeft niet, hoor. Je opa klinkt als een wijze man, June. En wat gebeurde er toen?

June Morris: Niks. Coach Terry stapte in zijn busje en reed weg.

Rechercheur Anderson: Welke kleur had het busje?

June Morris: Nou, ik denk dat het wit zou zijn als het was gewassen, maar het was behoorlijk vies. Er kwam ook heel veel herrie uit en van die blauwe rook. Jakkes.

Rechercheur Anderson: Stond er iets op de zijkant geschreven? De naam van een bedrijf of zo?

June Morris: Nee. Het was gewoon een wit busje.

Rechercheur Anderson: Heb je de kentekenplaat gezien?

June Morris: Nee.

Rechercheur Anderson: Welke kant reed hij op?

June Morris: Richting Barnum Street.

Rechercheur Morris: En je weet zeker dat de man, die man van wie je zei dat hij een bloedneus had, Terry Maitland was?

June Morris: Ja, natuurlijk. Coach Terry, Coach T. Ik zie hem zo vaak. Is alles goed met hem? Heeft hij iets verkeerd gedaan? Mijn moeder zegt dat ik niet in de krant mag kijken en ook niet naar het nieuws op tv, maar ik weet bijna zeker dat er iets heel ergs is gebeurd in het park. Als we nog school hadden zou ik het wel te horen krijgen, want daar loopt iedereen te kletsen. Heeft Coach Terry met een boef gevochten? Kwam hij zo aan die bloedn...

Francine Morris: Bent u bijna klaar, rechercheur? Ik begrijp dat u informatie nodig hebt, maar denk er alstublieft aan dat ik haar vanavond naar bed moet brengen.

June Morris: Ik ga zelf naar bed!

Rechercheur Anderson: Goed, we zijn bijna klaar. Maar voordat je weggaat, June, wil ik nog een spelletje met je doen. Hou je van spelletjes?

June Morris: Best wel, als ze niet saai zijn.

Rechercheur Anderson: Ik ga zes foto's van zes verschillende mensen op de tafel leggen... kijk, zo... en ze lijken allemaal een klein beetje op Coach Terry. En nu wil ik graag dat jij me vertelt...

June Morris: Die daar. Nummer vier. Dat is Coach Terry.

7

Troy Ramage opende een van de achterdeuren van de anonieme patrouillewagen. Terry keek over zijn schouder en zag Marcy achter hen staan, aan de rand van het parkeerterrein, haar gezicht een toonbeeld van gekwelde verbijstering. Achter haar liep de fotograaf van de *Call* plaatjes te schieten terwijl hij over het gras rende. Daar heeft hij straks niks aan, dacht Terry, met een zekere tevredenheid. Naar Marcy riep hij: 'Bel Howie Gold! Vertel hem dat ik ben gearresteerd! Vertel hem...'

Toen legde Yates zijn hand boven op Terry's hoofd en duwde hem

omlaag en in de wagen. ‘Doorschuiven, doorschuiven. En hou je handen in je schoot terwijl ik je gordel vastmaak.’

Terry schoof door. Hij hield zijn handen in zijn schoot. Door de voorruit kon hij het grote elektronische scorebord van het honkbalveld zien. Zijn vrouw had twee jaar eerder de inzamelingsactie georganiseerd voor de aanschaf van dat scorebord. Daar stond ze en hij zou nooit meer vergeten hoe ze keek. Het was de blik van een vrouw in een derdewereldland die toekijkt hoe haar dorp wordt platgebrand.

Ramage ging achter het stuur zitten en Ralph Anderson naast hem en voordat Ralph zijn portier had gesloten, reed de politiewagen al achteruit en met knerpemde banden de parkeerplek voor gehandicapten uit. Ramage gaf met de muis van zijn hand een draai aan het stuur en ging rechtsaf, in de richting van Tinsley Avenue. Ze reden zonder sirene, maar op het dashboard begon wel een blauwe lamp te flitsen en te draaien. Terry merkte dat de auto naar Mexicaans eten rook. Vreemd, dat zulke rare dingen je opvielen wanneer je dag – je leven – opeens in een afgrond stortte waarvan je het bestaan nooit had vermoed. Hij leunde naar voren.

‘Ralph, luister nou eens.’

Ralph keek strak voor zich uit. Hij hield zijn handen stijf gevouwen. ‘Op het bureau kun je praten zoveel je wilt.’

‘Laat het hem gewoon vertellen,’ zei Ramage. ‘Dat bespaart ons tijd.’

‘Kop dicht, Troy,’ zei Ralph. Hij zat nog steeds strak voor zich uit naar de weg voor hem te kijken. Terry zag twee strak aangespannen pezen achter in zijn nek die samen het cijfer 11 vormden.

‘Ralph, ik heb geen idee hoe je bij mij bent uitgekomen, of waarom je me per se moest arresteren waar de halve stad bij was, maar je hebt het helemaal bij het verkeerde eind.’

‘Dat zeggen ze allemaal,’ merkte Tom Yates, die naast hem zat, op volkomen nonchalante toon op. ‘Hou je handen in je schoot, Maitland. Waag het niet zelfs maar aan je neus te krabben.’

Terry kon inmiddels weer wat helderder – niet veel, maar een beetje helderder – nadenken en hield zich zorgvuldig aan de instruc-

ties van agent Yates (zijn naamplaatje zat op zijn uniformoverhemd gespeld). Yates zag eruit alsof hij blij zou zijn met een excuus om zijn gevangene, ook al was hij geboeid, een opdonder te geven.

Er had iemand enchilada's zitten eten in deze wagen. Terry wist het zeker. Waarschijnlijk van Señor Joe's. Het was de favoriete tent van zijn dochters, die altijd heel erg moesten lachen tijdens het eten – nou ja, dat deden ze allemaal – en elkaar op weg naar huis beschuldigden van het laten van scheten. 'Alsjeblieft, Ralph. Luister nou naar me.'

'Oké, ik luister.'

'We luisteren allemaal,' zei Ramage. 'We zijn een en al oor, vriend, een en al oor.'

'Frank Peterson is dinsdag vermoord. Dinsdagmiddag. Dat heeft in de krant gestaan en dat was op het nieuws. Ik was dinsdag in Cap City, dinsdagavond en woensdag ook nog bijna de hele dag. Ik was woensdagavond pas om een uur of negen, halftien thuis. De jongens zijn allebei die dagen getraind door Gavin Frick, Barry Houlihan en Lukesh Patel, Baibirs vader.'

Even viel er een stilte in de wagen. Een stilte die niet eens werd onderbroken door de radio, die was uitgezet. Terry beleefde een gelukzalig moment waarin hij geloofde – ja, absoluut – dat Ralph de grote agent achter het stuur opdracht zou geven de wagen langs de kant te zetten. Daarna zou hij zich met grote, beschaamde ogen naar Terry omdraaien en zeggen: *O, jeezus, wat een stomme vergissing van ons.*

Wat Ralph, nog steeds zonder zich om te draaien, echter zei was: 'Aha. Daar hebben we het beruchte alibi.'

'Wat? Ik snap niet wat je bedoe...'

'Jij bent een slimme vent, Terry. Dat wist ik meteen toen ik je voor het allereerst ontmoette, in de tijd dat je Derek coachte bij de kleintjes. Als je niet meteen zou bekennen – waar ik wel op hoopte, maar wat ik niet echt verwachtte – wist ik zeker dat je met het een of andere alibi zou komen.' Eindelijk draaide hij zich om en het gezicht dat Terry aankeek was dat van een volslagen vreemde. 'En ik weet net zo zeker dat we daar korte metten mee gaan maken. Want we hebben

met jou de juiste man te pakken. Dat staat als een paal boven water.’

‘Wat deed je eigenlijk in Cap City, Coach?’ vroeg Yates en opeens klonk de man die Terry had verboden aan zijn neus te krabben vriendelijk, belangstellend. Bijna vertelde Terry hem wat hij daar had gedaan, maar op het laatste moment besloot hij het toch niet te doen. De eerste schrik begon weg te ebben, verstand begon het weer over te nemen van instinct, en hij realiseerde zich dat deze wagen, met zijn flauwe geur van enchilada’s, vijandelijk gebied was. Het was tijd om zijn mond te houden tot Howie Gold op het bureau was. Samen kwamen ze hier wel uit. Het zou vast niet lang duren.

Hij realiseerde zich nog iets anders. Hij was kwaad, waarschijnlijk kwader dan hij ooit eerder was geweest en toen ze Main Street in reden, op weg naar het politiebureau van Flint City, nam hij zich iets voor: aan het eind van deze zomer, misschien nog wel eerder, kon de man voor in de auto, de man die hij als een vriend had beschouwd, op zoek naar een andere baan. Mogelijk als bankbewaker in Tulsa of Amarillo.

8

Verklaring van de heer Carlton Scowcroft (10 juli, 21.30 uur, ondervraagd door rechercheur Ralph Anderson)

Scowcroft: Gaat dit lang duren, rechercheur? Want ik ga meestal vroeg naar bed. Ik werk als onderhoudsman bij de spoorwegen, en als ik niet om zeven uur inklok, krijg ik problemen.

Rechercheur Anderson: We doen het zo snel mogelijk, meneer Scowcroft, maar dit is een ernstige zaak.

Scowcroft: Dat weet ik en ik zal alles doen wat ik kan om te helpen. Ik heb alleen niet zoveel te vertellen en ik wil graag naar huis. Ik weet alleen niet of ik nog lekker zal slapen. Ik ben niet meer op dit bureau geweest sinds een feest met veel drank waar ik naartoe ben gegaan toen ik zeventien was. Charlie Borton was toen nog commissaris. Onze vaders kwamen ons ophalen, maar ik mocht de rest van de zomer de deur niet meer uit.

Rechercheur Anderson: We stellen het erg op prijs dat u bent gekomen. Kunt u mij vertellen waar u was op de avond van de achtste juli, om zeven uur?

Scowcroft: Zoals ik al tegen die dame achter de balie heb verteld toen ik binnenkwam, was ik in Shorty's Pub. Ik heb dat witte bestelbusje gezien en ik heb die vent gezien die honkbal en football traint op de West Side. Ik weet niet meer hoe hij heet, maar zijn foto staat heel vaak in de krant omdat hij dit jaar zo'n goed City League-team heeft. Volgens de krant gaan ze het heel ver schoppen. Heet hij geen Moreland? Hij zat onder het bloed.

Rechercheur Anderson: Hoe kwam het dat u hem zag?

Scowcroft: Nou, ik heb een vaste routine na mijn werk, aangezien ik geen vrouw heb die thuis op me wacht en ik zelf niet veel klaarspeel in de keuken, als u begrijpt wat ik bedoel. Op maandag en woensdag ga ik naar de Flint City Diner. Op vrijdag naar Bonanza Steakhouse. En op dinsdag en donderdag ga ik meestal naar Shorty's voor een portie spareribs en een biertje. Die dinsdag was ik om, o, laten we zeggen, kwart over zes bij Shorty's. Toen was dat ventje allang dood, hè?

Rechercheur Anderson: Maar om zeven uur was u achter, nietwaar? Achter Shorty's Pub?

Scowcroft: Ja, samen met Riley Franklin. Ik kwam hem daar tegen en we hebben samen gegeten. Achter de zaak is de plek waar gasten naartoe gaan om te roken. De gang tussen de toiletten door en dan via de achterdeur naar buiten. Daar staat een asemmer en zo. We gingen dus eten – ik nam de spareribs en hij een hamburger met kaas – en toen bestelden we een toetje en gingen we naar achteren om een peuk op te steken voordat dat kwam. Terwijl we daar een beetje stonden te ouwehoeren, kwam dat gore, witte busje aanrijden. Ik weet nog dat er een kenteken van New York op zat. Hij parkeerde naast een kleine stationcar – ik meen dat het een Subaru was – en die vent stapt uit. Die Moreland, of hoe hij ook mag heten.

Rechercheur Anderson: Wat had hij aan?

Scowcroft: Van zijn broek ben ik niet zeker – misschien dat Riley dat nog weet, het zou kunnen dat het een bandplooibroek was – maar zijn shirt was wit. Dat weet ik nog omdat de voorkant onder het bloed zat, heel veel bloed. Op de broek zat niet zoveel, alleen wat spetters. Hij had ook bloed op zijn gezicht. Onder zijn neus, rond zijn mond, op zijn kin. Man, hij zag er niet uit.

Dus Riley – ik denk dat hij al een paar biertjes ophad voordat ik kwam, maar ik had er maar eentje op – Riley zegt: ‘Hoe loopt die andere vent erbij, Coach T?’

Rechercheur Anderson: Hij noemde hem Coach T.

Scowcroft: Jazeker. En de coach begint te lachen en zegt: ‘Er is geen andere vent. Er is een adertje gesprongen in mijn neus, meer niet, en het bloed spoot eruit. Weten jullie of hier in de buurt een EHBO-post zit of zo?’

Rechercheur Anderson: En u ging ervan uit dat hij een inloopkliniek bedoelde, zoals Med Now of Quick Care?

Scowcroft: Ja, dat bedoelde hij, want hij wilde weten of het misschien moest worden dichtgebrand in zijn neus. Pijnlijke zaak, lijkt me. Hij zei dat hem dat al eens eerder was overkomen. Ik zei dat hij ongeveer anderhalve kilometer Burrfield Avenue moest volgen, daarna bij het tweede stoplicht links en dan zou hij een bord zien. Kent u dat billboard bij Coney Ford? Daar staat precies op hoe lang je moet wachten en alles. Toen vroeg hij of hij zijn busje op dat kleine parkeerterrein achter de pub kon laten staan, want die is niet voor klanten – dat staat op een bord aan de achterkant van het gebouw – maar voor personeel. En ik zei: ‘Ik heb er niks over te zeggen, maar als je hem niet te lang laat staan, is dat vast geen probleem.’ Toen zei hij – en dat vonden wij allebei een beetje vreemd, gezien de tijd waarin we leven – dat hij de sleutels in de bekerhouder zou leggen, voor het geval iemand de wagen zou moeten verplaatsen. Riley zei: ‘Lijkt me een goeie manier om hem te laten jatten, Coach T.’ Maar toen zei hij weer dat hij niet lang zou wegblijven, maar dat iemand hem misschien ergens anders zou willen neerzetten. Weet u wat ik denk? Ik denk dat hij er misschien wel op uit was om hem te laten stelen, misschien zelfs wel door mij of door Riley. Denkt u dat dat zou kunnen, rechercheur?

Rechercheur Anderson: Wat gebeurde er toen?

Scowcroft: Toen stapte hij in die kleine, groene Subaru en reed weg. Wat ik ook al raar vond.

Rechercheur Anderson: Wat was daar raar aan?

Scowcroft: Hij vroeg of hij zijn bus eventjes kon laten staan – alsof hij bang was dat hij kon worden weggesleept of zo – maar zijn auto stond daar gewoon al die tijd al. Dat is toch raar?

Rechercheur Anderson: Meneer Scowcroft, ik ga nu zes foto’s van zes verschillende mannen voor u neerleggen en ik wil graag dat u de man eruit haalt

die u achter Shorty's hebt gezien. Ze lijken allemaal een beetje op elkaar, dus neem er vooral de tijd voor. Kunt u dat voor mij doen?

Scowcroft: Ja hoor, maar ik hoef er niet de tijd voor te nemen. Die daar is het. Moreland, of hoe hij ook mag heten. Kan ik nu naar huis?

9

Niemand in de anonieme politiewagen zei nog iets totdat ze het parkeerterrein van het politiebureau op reden en parkeerden op een van de plekken waarbij vermeld stond: UITSLUITEND OFFICIËLE VOERTUIGEN. Toen draaide Ralph zich om, om de man te bekijken die zijn zoon had gecoacht. Terry Maitlands Dragons-petje zat een beetje scheef op zijn hoofd, zodat het net leek of hij bij een bende hoorde. Zijn Dragons-T-shirt hing aan één kant uit zijn broek en zijn gezicht was nat van het zweet. Hij zag er op dat moment uit alsof hij zo schuldig was als de pest. Met uitzondering misschien van zijn ogen, die Ralph recht aankeken. Ze waren groot van stilzwijgend verwijt.

Ralph had een vraag die niet kon wachten. 'Waarom hij, Terry? Waarom Frankie Peterson? Zat hij dit jaar in het Lions Little League-team? Had je hem al langer op het oog? Of deed de gelegenheid zich gewoon voor?'

Terry deed zijn mond al open om zijn ontkenningen te herhalen, maar wat had het voor zin? Ralph zou toch niet luisteren, nog niet althans. Ze luisterden geen van allen. Hij kon beter wachten. Dat viel niet mee, maar uiteindelijk zou hij er tijd mee besparen.

'Toe maar,' zei Ralph. Hij sprak zacht, op gemoedelijke toon. 'Zou-even wilde je zo graag praten, dus ga je gang. Vertel het me. Laat mij het begrijpen. Hier en nu, voordat we uitstappen.'

'Ik denk dat ik maar op mijn advocaat wacht,' zei Terry.

'Als je onschuldig bent,' zei Yates, 'heb je die niet nodig. Ontkracht de beschuldiging, als je kunt. Dan brengen we je nog thuis ook.'

Terwijl hij Ralph Anderson recht in de ogen bleef kijken zei Terry, zo zacht dat hij bijna onverstaanbaar was: 'Dit is echt zó slecht. Je

hebt niet eens gecontroleerd waar ik dinsdag was, of wel soms? Ik had dit nooit achter jou gezocht.’ Hij wachtte even, alsof hij nadacht en zei toen: ‘Klootzak die je bent.’

Ralph was niet van plan Terry te vertellen dat hij het daar met Samuels over had gehad, maar niet al te lang. Het was een klein stadje. Ze hadden niet het risico willen nemen dat iemand Maitland zou vertellen dat er navraag naar hem werd gedaan. ‘Dit is zo’n zeldzame zaak waarvoor we dat niet hoefden te controleren.’ Ralph opende zijn portier. ‘Kom, dan gaan we je inboeken en vingerafdrukken afnemen en fotograferen, voordat je advocaat straks k...’

‘Terry! Terry!’

In plaats van Ralphs advies op te volgen, was Marcy Maitland vanaf het sportveld achter de politiewagen aan gereden in haar Toyota. Jamie Mattingly, een buurvrouw, had aangeboden Sarah en Grace mee naar huis te nemen. De meisjes huilden allebei. Jamie ook.

‘Terry, wat doen ze? Wat moet ik doen?’

Hij wist zich even los te rukken van Yates, die zijn arm vasthield. ‘Bel Howie!’

Hij had geen tijd om meer te zeggen. Ramage opende de deur met UITSLUITEND POLITIEPERSONEEL en Yates duwde Terry, niet al te zachtzinnig, met een hand tegen zijn rug naar binnen.

Ralph hield de deur open en bleef nog even staan. ‘Ga naar huis, Marcy,’ zei hij. ‘Voordat de journalisten hier zijn.’ Bijna voegde hij eraan toe: *Het spijt me dat dit moest gebeuren*, maar hij deed het niet. Want het speet hem niet. Betsy Riggins en de staatspolitie zouden thuis op haar wachten, maar het was toch haar beste optie. Eigenlijk was ’t het enige wat ze kon doen. En misschien was hij het haar ook wel schuldig. Haar meisjes in elk geval – zij waren de echte onschuldigen in deze hele kwestie – maar ook...

Dit is echt zó slecht. Ik had dit nooit achter jou gezocht.

Ralph had geen enkele reden zich iets aan te trekken van het verwijt van een man die een kind had verkracht en vermoord, maar een ogenblik lang deed hij het toch. Toen dacht hij aan de foto’s van de plaats delict, foto’s die zo gruwelijk waren dat je bijna zou willen dat

je blind was. Hij dacht aan de tak die uit het rectum van het jongetje stak. Hij dacht aan een bloedige afdruk op glad hout. Glad omdat de hand die de afdruk had achtergelaten zoveel kracht had gezet dat de schors van de tak was gestroopt.

Bill Samuels had twee simpele feiten opgenoemd. Ralph was het met hem eens geweest, net als rechter Carter, bij wie Samuels had aangeklopt voor de benodigde volmachten. Ten eerste was het gewoon een uitgemaakte zaak. Het had geen zin langer te wachten terwijl ze alles hadden wat ze nodig hadden. Ten tweede, als ze Terry de tijd gaven, ging hij er misschien vandoor en moesten ze hem weer zien te vinden voordat hij een nieuwe Frank Peterson had gevonden om te verkrachten en te vermoorden.

10

Verklaring van de heer Riley Franklin (11 juli, 7.45 uur, ondervraagd door rechercheur Ralph Anderson)

Rechercheur Anderson: Ik ga u nu zes foto's laten zien van zes verschillende mannen, meneer Franklin, en ik wil graag dat u de man aanwijst die u op de avond van de achtste juli achter Shorty's Pub hebt gezien. Neemt u er gerust de tijd voor.

Franklin: Dat is niet nodig. Het is die daar. Nummer twee. Dat is Coach T. Ik kan het niet geloven. Hij was de coach van mijn zoon in de Little League.

Rechercheur Anderson: Toevallig ook van de mijne. Dank u, meneer Franklin.

Franklin: Een dodelijke injectie is nog te goed voor hem. Ze moesten hem ophangen, heel langzaam.

11

Marcy reed het parkeerterrein van de Burger King aan Tinsley Avenue op en haalde haar mobieltje uit haar tas. Haar handen trilden en ze liet het vallen. Ze bukte zich om het op te rapen, stootte haar

hoofd tegen het stuur en begon weer te huilen. Ze scrolde door haar contacten en vond Howie Golds nummer – niet omdat de Maitlands reden hadden een advocaat onder een sneltoets te hebben, maar omdat Howie de afgelopen twee seizoenen samen met Terry football had gecoacht. Bij de tweede keer overgaan nam hij op.

‘Howie? Je spreekt met Marcy Maitland. Terry’s vrouw?’ Alsof ze niet sinds 2016 één keer per maand samen hadden gegeten.

‘Marcy? Huil je? Wat is er aan de hand?’

Het was zo overweldigend dat ze het aanvankelijk niet over haar lippen kon krijgen.

‘Marcy? Ben je daar nog? Heb je een ongeluk gehad of zoiets?’

‘Ik ben er nog. Het gaat niet om mij, maar om Terry. Ze hebben Terry gearresteerd. Ralph Anderson heeft Terry gearresteerd. Voor de moord op dat jongetje. Dat zeiden ze. Voor de moord op die jongen van Peterson.’

‘Wát? Dat méén je toch zeker niet?’

‘Hij was niet eens in de stad!’ jammerde Marcy. Ze hoorde zelf dat ze het deed en vond dat ze klonk als een tiener met een woede-uitbarsting, maar ze kon er niets aan doen. ‘Ze hebben hem gearresteerd en ze zeiden dat de politie thuis op me wacht!’

‘Waar zijn Sarah en Grace?’

‘Die heb ik aan Jamie Mattingly meegegeven, die een straat verder woont. Daar zitten ze voorlopig nog wel even goed.’ Maar hoe kon het goed met ze gaan nu ze er zojuist getuige van waren geweest hoe hun vader was gearresteerd en in handboeien was afgevoerd?

Ze wreef over haar voorhoofd. Ze vroeg zich af of het stuur een afdruk had achtergelaten, maar ook waarom haar dat iets kon schelen. Omdat er misschien al journalisten stonden te wachten? Omdat die het dan misschien zouden zien en zouden denken dat Terry haar had geslagen?

‘Howie, wil je me helpen? Wil je ons helpen?’

‘Ja, natuurlijk. Dus ze hebben Terry meegenomen naar het bureau?’

‘Ja! Geboeid!’

‘Goed. Ik ben al weg. Ga naar huis, Marcy. Kijk wat de politie van je wil. Als ze een huiszoekingsbevel hebben – dat moet haast wel, want ik zou niet weten wat ze er anders te zoeken hebben – lees dat dan door om te zien waar ze naar op zoek zijn, laat ze binnen, maar zeg niets. Heb je dat begrepen? Zeg helemaal níets.’

‘Ik... ja.’

‘Die jongen van Peterson is volgens mij afgelopen dinsdag vermoord. Wacht even...’ Er klonk gemompel op de achtergrond, eerst Howie, daarna een vrouw, waarschijnlijk Howies echtgenote, Elaine. Toen kwam Howie weer aan de lijn. ‘Ja, het was dinsdag. Waar was Terry dinsdag?’

‘In Cap City! Hij ging...’

‘Dat doet er nu niet toe. Het kan zijn dat de politie je ernaar vraagt. Ze kunnen je van alles gaan vragen. Zeg dan maar dat je op aanraden van je advocaat je mond houdt. Heb je dat begrepen?’

‘J-Ja.’

‘Laat je niet ompraten, onder druk zetten of provoceren. Ze zijn in alle drie die dingen erg bedreven.’

‘Oké. Oké, dat zal ik niet doen.’

‘Waar ben je nu?’

Ze wist het, want ze had het bord gezien, maar ze moest nog een keer kijken om het zeker te weten. ‘Bij de Burger King. Die op Tinsley. Ik ben hier even gestopt om jou te bellen.’

‘Kun je wel rijden?’

Ze vertelde hem bijna dat ze haar hoofd had gestoten, maar deed het toch niet. ‘Jawel.’

‘Haal maar een keer diep adem. Of drie keer. Rij dan naar huis. Hou je aan de maximumsnelheid en geef bij elke afslag richting aan. Heeft Terry een computer?’

‘Ja, in zijn werkkamer. En ook een iPad, hoewel hij die niet veel gebruikt. En we hebben allebei een laptop. De meisjes hebben hun eigen iPad Mini’s. En mobieltjes natuurlijk, die hebben we alle vier. Grace heeft de hare drie maanden geleden voor haar verjaardag gekregen.’

‘Ze gaan je een lijst geven van alle spullen die ze mee willen nemen.’

‘Kunnen ze dat echt doen?’ Ze zat niet meer te jammeren, maar het scheelde niet veel. ‘Kunnen ze zomaar onze spullen meenemen? Dat klinkt als iets wat in Rusland kan gebeuren, of in Noord-Korea!’

‘Ze kunnen alles meenemen wat in het huiszoekingsbevel is opgenomen, maar ik wil dat jij je eigen lijst bijhoudt. Hebben de meisjes hun mobieltjes bij zich?’

‘Wat dacht je? Daar zijn ze zo ongeveer mee vergroeid.’

‘Oké. Het kan zijn dat de politie jouw telefoon wil meenemen. Weiger dat.’

‘En als ze het toch doen?’ En maakte het in feite iets uit?

‘Dat doen ze niet. Als jou niets ten laste is gelegd, mogen ze dat niet doen. Ga nu maar. Ik kom zo snel mogelijk naar je toe. We gaan dit tot op de bodem uitzoeken, dat beloof ik je.’

‘Dank je, Howie.’ Ze begon weer te huilen. ‘Heel, heel erg bedankt.’

‘Niks te danken. En denk eraan: hou je aan de snelheid, bij elk stopbord helemaal tot stilstand komen en gebruik je richtingaanwijzer. Begrepen?’

‘Ja.’

‘Dan ga ik nu naar het politiebureau.’ En weg was hij.

Marcy startte haar wagen en zette hem in z’n achteruit. Ze haalde diep adem. En nog eens. En nog een keer. *Dit is een nachtmerrie, maar hij gaat in elk geval niet lang duren. Terry was in Cap City. Zodra ze dat inzien, laten ze hem gaan.*

‘En dan,’ zei ze tegen haar auto (die heel leeg leek zonder giechelende en kibbelende meisjes op de achterbank), ‘krijgen ze een proces aan hun broek om u tegen te zeggen.’

Bij deze gedachte rechtte ze haar rug en zag ze alles weer wat duidelijker voor zich. Ze reed naar huis, naar Barnum Court, hield zich keurig aan de maximumsnelheid en liet de auto bij elk stopbord volledig tot stilstand komen.